

BÖRTÖNLAKÓK.

I.

Nyári reggel.

Te:

Oly dús a fáknak lombja itt:
üljünk le, jöjj, a hús öbölnél —
kergesd el síri gondjaid,
szeretném, hogyha tündökölnél,
derűsen, mint e nyári reggel
s eltelnél csillogó színekkel.

Látod, milyen pompás a fű!
nézd, ott a dóm a víztükörbe:
kőpárkányának mása hű,
csupán halványabb színű; görbe
hajóhid dől a házsorokra
s füst száll egy tornyon átcsorogva.

Nézz csak tovább: a víz felett
fénybuborékok ezre vibrál,
szűz ég hozzá a díszkeret —
zengő tánc ez, vidám, szelíd bál;
amott hegyekké nőtt a föld fel:
mily szép együtt a kék a zölddel!

— Sorsodból szállj ki súlytalan
s testetlenül (meg sem születvén)
áradj szét, szertehullt arany,
illó percek rövid szünetjén
virágra, rögre, fűre, fára —
légy könnyű szél, légy lenge pára.

Csókold a kelyhek bársonyát,
a rét fürgén suhanva lásson,
szűrődj a méhsongáson át,
csapj át a fecskevillanáson
s mint hátravert hang, visszacsengve,
libegj-lebegj a tiszta csendbe.

Én:

Magamba hullva hallgatom,
hogy zeng a nyár asszonyszívedben —
zeng itt most minden halk atom:
zeng lenn a szél, mely messzi lebben,
zeng fenn a fény (tűnő, csodás dal!)
és zeng a víz csendes folyással.

Az ég most mégis szint veszít:
apró felhői megjelennek —
s én eltűnődöm: mindez itt
egy pontja csak a végtelenségnek,
parányi fénygömb függve régen,
a vaksötétség éjjelében.

Ó, gondold el: köröskörül,
hová sejtésünk már alig lát,
öröktől fogva ős köd ül,
ránk zárva ezt a szűk kalitkát —
s széttört egünkön, zord szészélyvel,
mécsét eloltja minden éjjel.

Hiába szöknél, rabja vagy:
börtönből ködtengerbe futnál —
a sorsod az, hogy rab maradj,
állj tétovázva minden útnál,
vergődjél nyögve, fájva, sírva
s viaszvázákhoz hullj a sírba.

— Hány év telt itt el! mennyi nyár!
hányszor vártráma-kék tükör fönt! —
mégis vágyom feledni már
e ködbe rejtett szörnyű börtönt,
mely fulladt szívvel élni látott...

Te:

Jöjj, szedjünk most egy-két virágot!

II.

Téli éj.

Te:

Házunk, miként a többi ház,
bundásan áll a hosszú sorban,
prémes kéményén köd cicáz,
párkányán vastag porcukor van:
oly furcsa most, oly kedves, éppen
mint egy szép Andersen-mesében.

Szobánk már vár ránk, boldogan
símul hozzánk rózsás melegje —
nézd künn az éjben hold fogan:
havas folyón ezüst dereglye —
hol elvész, hol felszínre lebben
a jégtáblás ablakkeretben.

Egymásra hajlunk csendesen,
köd száll szemünkre, lassú harmat,
mély álmok tengercsendje sem
adhatna titkosabb nyugalmat —
holdunk az éjből újra följön:
hűs túlvilági fény a földön...

Fehér a tájék, mindenütt
hócsipkelomb és jégvirág van,
ezer ködcsillag hint derüt
emegfagyott tündérvilágban — [ben,
mély csend: még annyi nesz se reb=
mint egy nyugvó angyalseregben.

Idéző percként csillan át
lelkünkön most a léttelen lét:
látjuk ragyogni csillagát
s hamvadni tűnő végtelenjét —
föltrezenünk: elszállt az álom,
de fényét még rajtunk találom.

Én:

Ha ébren vagy, ne nézz körül,
ha álmodtál, fordulj magadba:
itt százéves penész kívül
falak zezzugához tapadva —
ne szólj, ne láss, ne lépj, ne érezz,
csend kelt a sírok éjjeléhez.

Sorsunk, a gyáva, mostohán
zord égtájak felé lökött el:
holdfény vacog fagyos mohán,
szél küzködik nehéz ködökkel —
ki futni mer, ki lépni bátor,
elveszti azt a jégsikátor.

Oly félős, oly siralmas itt,
a légből vásznak lengnek le,
szélük barázdákat hasít
a hullámzó ködtengerekre,
minden fehér, se folt, se árnyék —
— lelkeddel bárcsak messze járnék!

De ránk itt csontos kéz vigyáz
nyirkos homályból, szörnyű lesben:
pókhálós, mint a régi gyász
a vén, mint a sír, ha már üres lenn —
ne moccanj, mert egyszerre roppant
markába ránt és összeroppant.

Köd mossa szét a húnyt eget —
az éj, meglásd, házunkra bajt von:
úgy érzem, hogy hátunk megett
a horgas kéz benyúlt az ajtón —
felém tart vagy szíved felé les?

Te:

Rémkép gyötör, nyugodj meg, édes!

Bardócz Árpád.